
Nichita Stănescu

- Poezia este dimensiunea cea mai curată pe care orice ființă umană o are.
- A vorbi despre limba în care gândești este ca o sărbătoare. **Limba română este patria mea.**

De aceea, pentru mine, muntele munte se numește,
de aceea, pentru mine, iarba iarbă se spune, de
aceea, pentru mine, izvorul izvorăște, de aceea,
pentru mine, viața se trăiește.

Nichita Stănescu

Eu nu prea cred că există poeți, cred că există poezie.

Poezia poetului stărneste poezia intimă a fiecăruia.

Un poet este cu atât mai mare cu cât cei care-l citesc nu pe el îl descoperă, ci pe ei înșiși.

Autoportret

Eu nu sunt altceva decât
o pată de sânge
care vorbește.

Lecția despre cub

Se ia o bucată de piatră,
se cioplește cu o daltă de sânge,
se lustruiește cu ochiul lui Homer,
se răzuiește cu raze
până cubul iese perfect.

După aceea se sărută de numărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
și mai ales cu gura infantei.

După aceea se ia un ciocan
și brusc se fărâmă un colț de-al cubului.

Toți, dar absolut toți zice-vor:

- Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfărâmat!

Nichita Stănescu

Lecția despre cerc

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu același băț de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brânci.
După aceea se izbește cu fruntea nisipul
și i se cere iertare.
Atât.

Nod 23

- Mi-am furat trupul de copil,
l-am înfășat
și l-am pus într-un coș împletit, -
și l-am azvârlit în fluviu
să se ducă și să moară în deltă.
- Nenorocitul, tristul și tragicul de pescar milos
mi-a venit cu el în brațe
tocmai acum!

Eminescu

- Atâta să nu uitați:
că el a fost un om viu,
viu,
pipăibil cu mâna.
- Atâta să nu uitați
că el a băut cu gura lui, -
că avea piele
îmbrăcată în ștofă.
- Atât să nu uitați, -
că ar fi putut să stea
la masă cu noi,
la masa cinei celei de taină
- Atât să uitați! Numai atât, -
că El a trăit,
înaintea noastră...
Numai atât,
în genunchi vă rog, să uitați!

Nichita Stănescu

Poveste sentimentală

Pe urmă ne vedeam din ce în ce mai des.

Eu stăteam la o margine-a orei,

tu - la cealaltă,

ca două toarte de amforă.

Numai cuvintele zburau între noi,

înainte și înapoi.

Vârtejul lor putea fi aproape zărit,

și deodată,

îmi lăsam un genunchi,

iar cotul mi-infigeam în pământ,

numai ca să privesc iarba-nclinată

de caderea vreunui cuvânt,

ca pe sub laba unui leu alergând.

Cuvintele se roteau, se roteau între noi,

înainte și înapoi,

și cu cât te iubeam mai mult, cu atât

repetau, într-un vârtej aproape văzut,

structura materiei, de la-nceput.

Nichita Stănescu

Cândva mi-am dorit un castel
Clădit pe o aripă de porumbel.
Astăzi îmi doresc o peșteră
Săpată în gură de gușteră
Mâine îmi voi dura un mormânt
În fostul ce sunt.
